

Cambridge Papers

**STIL SAU CONȚINUT:
Contează reputația
Bisericii?**

David McIlroy

CAMBRIDGE

JUBILEE
CENTRE
A BIBLICAL VISION FOR SOCIETY

STIL SAU CONȚINUT:

Contează reputația Bisericii?

David McIlroy

Articol publicat în seria *Cambridge Papers*

Martie 2004

Traducător: Elena Neagoe

Centrul de Educație Creștină și Cultură Contemporană
Areopagus

Timișoara 2017

Originally published in *Cambridge Papers* series,
by The Jubilee Centre (Cambridge, U.K.) under the title
*Style or substance: does the reputation of the church
matter?*

Volume 13, Number 1, March 2004.

© David McIlroy, 2004

All rights reserved.

Published with permission of The Jubilee Centre,
3 Hooper Street, Cambridge, CB1 2NZ, UK

www.jubilee-centre.org

Charity Registration Number 288783.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune,
sub titlul

STIL SAU CONȚINUT: Contează reputația Bisericii?
de David McIlroy,

apărută sub egida Centrului Areopagus din Timișoara
Calea Martirilor nr. 104

www.areopagus.ro

cu sprijinul oferit de SALLUX

Începând cu anul 2011, activitățile desfășurate de Sallux sunt susținute financiar de către Parlamentul European. Responsabilitatea pentru orice comunicare sau publicație redactată de Sallux, sub orice formă sau prin orice mijloc, revine organizației Sallux. Parlamentul European nu este responsabil pentru modurile în care va fi folosită informația conținută aici.

Coordonator proiect:

Dr. Alexandru Neagoe

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în
limba română. Prima ediție în limba română.

Traducător: Elena Neagoe

Editor coordonator: Dr. Alexandru Neagoe

*Cu excepția unor situații când se specifică altfel, pentru
citatele biblice s-a folosit traducerea D. Cornilescu.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această
carte este permisă doar cu aprobarea în scris a
Centrului Areopagus din Timișoara. Dacă există vreo
discrepanță între versiunea engleză și cea română,
versiunea engleză are întâietate.*

Reputația: contează ce spun oamenii despre tine.¹

Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.

1 Samuel 16:7

Ne străduim constant să înfrumusețăm și să îmbunătățim sinele imaginar, neglijându-l pe cel real.

Blaise Pascal

Rezumat

Biserica și membrii ei nu ar trebui să fie preocupați de reputația lor din interes propriu sau ca scop în sine. Ei ar trebui, totuși, să caute să-și protejeze reputația atunci când este în joc onoarea lui Dumnezeu, cu condiția ca această acțiune să fie în conformitate cu valorile contra-culturale ale Evangheliei.

Introducere

Reputația este ceea ce alții știu (sau cred că știu) despre noi. Ar trebui să fie îngrijorată biserica sau membrii ei de reputația lor în societate? Contează acest lucru sau este o distragere de la sarcina primordială de predicare a Evangheliei?

La începutul secolului XXI, reputația bisericii în societatea vestică este în joc, în mod acut, mai ales în privința acuzațiilor despre abuzurile sexuale înfăptuite de clerici sau atunci când se pune problema dacă homosexualii practicanți ar trebui sau nu să dețină funcții în biserică. În ce măsură ar trebui să fie preocupată biserica de felul în care aceste chestiuni sunt raportate și comentate? Contează dacă creștinii evanghelici sunt considerați „bigoți” și „talibani” în afirmațiile făcute în presă?²

Natura reputației

Reputația este un construct social. Este o invenție necesară pentru societatea umană. Reputația noastră este imaginea noastră publică, iar aceasta

este construită de combinația dintre ceea ce noi proiectăm în comunitate și ceea ce comunitatea proiectează în noi. Reputația acționează ca schițarea unui personaj, reducând costurile tranzacționale și necesitatea de schimburi extensive de informații înainte să aibă loc interacțiunea socială și economică. De exemplu, ne permite să avem încredere în cei care au reputația de a fi onești și să fim atenți la cei care au reputația de a nu fi onești. Problema este că schița personajului poate fi o caricatură sau, mai rău, o asasinare a personajului.

Deși reputația nu reprezintă realitatea deplină, ea creează în mintea noastră o imagine despre persoana cu care avem de-a face și „problema este că tocmai această imagine mentală contează, ea vorbește inimii noastre și acționează cu adevărat asupra noastră, stârnind în noi sentimente de admirație sau condamnare.”³ Până ajungem să-i cunoaștem, ne comportăm cu oamenii conform reputației lor. Doar Dumnezeu se poartă cu noi așa cum suntem noi cu adevărat. El nu este orbit de reputație, fie ea bună sau rea. El nu este dezamăgit pentru că El nu-și face nicio iluzie cu privire la noi.

Nu doar indivizii, ci și comunitățile și instituțiile au reputație. Aceste reputații sunt construite inevitabil pe baza generalităților intens exprimate prin stereotipurile de genul: germanii au reputația de a fi eficienți sau englezii au reputația de a fi pragmatici. În Apocalipsa 3, Ioan spune bisericii din Sardes: „...îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”⁴

Cercetări recente au arătat că, la nivel instituțional, reputația bisericii în societatea din Marea Britanie este una preponderent negativă, creând o barieră reală în proclamarea eficientă a Evangheliei.⁵ Înseamnă acest lucru că biserica ar trebui să se

focalizeze pe o campanie de relații publice în următorii câțiva ani?

Goana după reputație

O anumită preocupare pentru onoare și reputație a fost caracteristică oamenilor cel puțin din timpul Turnului Babel (Geneza 11:4). Constructorii săi nu construiau doar un turn, ci construiau și o reputație pentru ei înșiși. În contrast cu promovarea de sine și căutarea reputației, Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare” (Geneza 12:2). Contrastul a fost realizat intenționat.

Goana după reputație este o încercare de autoconstruire, de autodeterminare și în final, de autocreare. În schimb, pledoaria psalmistului este: „Să se arate dreptatea mea înaintea Ta.”⁶ În ciuda valorii pe care o are reputația, creștinii nu ar trebui să caute reputația doar *de dragul ei*. O astfel de ambiție îi poate duce pe oameni în ape foarte adânci. Paul Whitman susține că o trăsătură distinctă a nazismului care a prins la clasele muncitoare germane a fost aceea că le-a oferit nu neapărat bogăție mai mare, ci onoare mai mare, un statut de arian care îi făcea să fie printre oamenii care aveau „o anumită valoare.”⁷

Pericolele de a câștiga și a menține o reputație *de dragul ei* sunt ilustrate în vremea noastră de căderea în dizgrație a lui Jonathan Aitken și Jeffrey Archer. Amândoi sunt vinovați de acte de calomnie pentru „a-și spăla numele” și a-și proteja reputația. Amândoi au mințit sub jurământ. Amândoi au fost trimiși la închisoare pentru infracțiunea comisă. Amândoi au sfârșit prin a fi ruinați, deși pedeapsa lui Archer a venit mai cu întârziere. Aitken a recunoscut și a pledat vinovat. Archer a rămas sfidător până la capăt.

În cel mai bun caz, Archer și Aitken erau vinovați că au crezut în propria publicitate.⁸ În cel mai rău caz, erau mincinoși calculați și manipulatori dibaci. De ce a contat atât de mult pentru ei să-și apere reputația publică? În parte, cel puțin, pentru că s-au investit foarte mult pe ei înșiși, timpul lor și efortul lor pentru a construi o reputație. Simțul lor de valoare, de demnitate s-a împletit cu reputația pe care credeau că și-au creat-o. Privind în urmă la această experiență, Jonathan Aitken afirmă: „Nu mi-a luat mult să-mi dau seama unde am greșit. Pot rezuma totul la un singur cuvânt – *mândrie*.”

Această atitudine este în contrast cu atitudinea pe care o promovează Biblia în ceea ce privește problematica reputației. Așa cum realizează Aitken acum: „călătoria creștină... este o călătorie de la a fi centrat pe tine însuși la a fi centrat pe Dumnezeu.”¹⁰ Creștinii sunt îndemnați să lase ca reputația lor să fie apărată de Dumnezeu,¹¹ mai degrabă decât să se zbată să caute afirmarea de sine, lauda și feedback-ul pozitiv de la niște oameni.¹²

În Galateni 1:10, Pavel scrie: „Caut eu oare, în clipa aceasta să caut bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? ...Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Cristos.”¹³ Creștinii trebuie să se aștepte că nu vor primi apreciere de la lume, ba chiar vor fi rău tratați de către lume.¹⁴ Acesta este prețul angajamentului față de Dumnezeu adevărat și față de Cristos.

Idealizarea, mai mult, idolatrizarea reputației este faptul că schimbi goana după superficial cu cea după substanță. Trăirea unei vieți asemenea lui Cristos se leagă mai mult de caracter decât de reputație. Dacă biserica este în căutarea unei reputații bune de la oameni, atunci reputația devine o capcană (Proverbe 29:25). O biserică ce se focalizează asupra reputației va fi incapabilă să stea

tare împotriva culturii. Nu poți fi un profet dacă vrei o reputație bună.¹⁵ Umblarea după neprihănire *poate* duce la a avea o reputație bună¹⁶ sau poate duce la persecuție.¹⁷

În vremea noastră, una dintre acțiunile profetice ale bisericii este să stea lângă adevărul moralității sexuale biblice și chiar dacă această problemă poate avea consecințe negative asupra reputației bisericii, mai ales din cauza jurnaliștilor liberali, problemele legate de sexualitatea umană sunt în strânsă legătură cu identitatea noastră de ființe create după chipul lui Dumnezeu, așa încât publicitatea negativă sau persecuția sunt prețul care trebuie plătit pentru a fi conform Evangheliei.

Prin urmare, creștinii și biserica nu ar trebui să se alătore goanei după reputație. „Nu este bine să mănânci multă miere: tot așa, nu este o cinste să alergi după slava ta însuși” (Proverbe 25:27).¹⁸ Cu toate acestea, în Noul Testament îl găsim pe Pavel, în mai multe ocazii, dând multe explicații pentru a-și stabili reputația de apostol, de dragul Evangheliei.¹⁹ Cum explicăm acest lucru?

Importanța reputației

Prima Epistolă a lui Pavel către Timotei conține foarte mult material despre reputație, ținând cont de dimensiunile ei. Printre calificările unui prezbiter, exemplificate în 1 Timotei 3:1-7, reputația este exprimată atât explicit, cât și implicit: „...trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătauș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani. ...Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu se ajungă la ocară și să cadă în cursa diavolului.”

Termenul grecesc *anepileptos* tradus ca „fără prihană” înseamnă nu doar a avea un renume bun, ci și a fi vrednic de acel renume. Buna reputație care este o cerință pentru a fi prezbiter este ceva ce trebuie demonstrat prin experiență, fiind evidentă în ceea ce spune Pavel cu privire la diaconi: „Trebuie cercetați întâi, și numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi” (1 Timotei 3:10). Exteriorul trebuie să fie în concordanță cu realitatea interioară.

Ce ne deranjează este acea neconcordanță dintre *persona* pe care o proiectează cineva în exterior și realitatea interioară a vieții lor. „Nu masca, personajul în sine, ci caracterul său artificial și înșelător ne creează un sentiment de neplăcere... Se întâmplă atunci când percepem o neconcordanță între persoană și personaj. În acest caz, nu trebuie alungat personajul, ci pus în armonie cu persoana. Este vorba de a fi în ton cu tine însuși.”²⁰

Aceasta aduce multe constrângeri asupra felului în care creștinii caută să-și construiască reputația. Nu este vorba despre încercarea de a prezenta orice fel de reputație unui public care nu este suspicios. Reputația creștinilor și reputația bisericii trebuie să fie corelate cu realitatea interioară a vieții. Conducătorii bisericii trebuie să fie integri pentru că fața lor publică și viața lor privată nu sunt deconectate.²¹

Reputația bisericii, a conducătorilor și membrilor săi trebuie să fie bazată pe adevăr și acest lucru se aplică și reputațiilor pe care noi le creăm altora. Acesta este motivul pentru care se condamnă atât de mult bârfa și defăimarea în Biblie.²²

Contează reputația bisericii, a membrilor și reprezentanților săi pentru că biserica este a Dumnezeului Celui viu (1 Timotei 3:15). Reputația lui Dumnezeu este asociată cu cea a copiilor Săi.

Astfel, biserica ar trebui să fie atentă să nu pună în fruntea ei conducători cu o reputație proastă și nici membrii ei nu ar trebui să se comporte în moduri în care ar oferi „dușmanului” ocazii să-i denigreze (1 Timotei 5:14; 6:1).

Aceste chestiuni legate de reputație nu sunt legate doar de comportamentul individual al conducătorilor, ci de reputația bisericii ca întreg. Unul dintre motivele pentru care Pavel a scris bisericii din Corint a fost legat de faptul că a ajuns de notorietate abordarea relaxată pe care au avut-o cu privire la comportamentul sexual (1 Corinteni 5). În Noul Testament, sfințirea nu era doar o chestiune privată, ci ea era o problemă vitală pentru comunitatea bisericii. Imoralitatea sexuală din biserica din Corint a fost considerată o problemă a comunității pentru că nu l-a adus onoare lui Dumnezeu.

Oliver O'Donovan a considerat că disciplina bisericii este justificată datorită preocupării acesteia pentru reputația sa ca și comunitate. El scrie: „... scopul disciplinei bisericesti... este să apere integritatea publică a bisericii. Inevitabil, aceasta ține de domeniul aparențelor și oferă mai degrabă un semn decât substanța judecății divine... Însă aceasta nu înseamnă că domeniul aparențelor este unul al iluziei absolute... [Biserica] poate defini forma vieții sale publice, excluzând din ea păcatul cunoscut ca fiind scandalos și de care nu se pocăiește nimeni.”²³ Provocarea pentru biserică în zilele noastre este să fie credincioasă moralității revelate, chiar și atunci când, pentru a face asta, o costă reputația.

Problema este credibilitatea Evangheliei. Este credibilitatea bisericii ca și comunitate – cetatea așezată pe munte care trebuie văzută (Matei 5:14-16). Ca trup al lui Cristos, biserica trebuie să aibă o reputație bună, de sare și lumină.

Reputația lui Dumnezeu

Astfel, deși creștinii nu ar trebui să umble după reputație și statut de dragul acestora, ei nici nu ar trebui să neglijeze în întregime chestiunile legate de reputație pentru că reputația lui Dumnezeu este legată de reputația copiilor Săi.

Reputația lui Dumnezeu și Vechiul Testament

Reputația lui Dumnezeu este stabilită prin creația Sa²⁴ și este apărată prin acțiunile Sale răscumpărătoare. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.”²⁵ În Noul Testament, cea de-a doua propoziție din rugăciunea Tatăl Nostru este ca Numele lui Dumnezeu să fie sfințit, să fie onorat.²⁶ În termeni biblici, numele lui Dumnezeu se referă la identitatea Sa adevărată, la revelarea a ceea ce este El – caracterul Său. Întrebarea care se pune este: vor înțelege oamenii precis cine este Dumnezeu cu adevărat sau va fi El necinstit prin felul în care este prezentat caracterul Său? Dumnezeu este preocupat de reputația Sa și așa ar trebui să fie și copiii Săi.

Atitudinea lui Dumnezeu, însă, cu privire la reputația Sa este una complexă. Dumnezeu are răbdare. Într-o zi, orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Cristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl.²⁷ Până atunci, și de-a lungul istoriei, Dumnezeu a permis ca reputația Lui să fie strâns legată de viața copiilor Săi pe pământ.²⁹

Copiii lui Dumnezeu s-au dovedit a fi martori inconsecvenți ai caracterului Dumnezeului lor, uneori arătând mult prea puțin din sfințenia, dragostea și harul pe care El le exemplifică. După ce Dumnezeu i-a salvat pe izraeliți din sclavia egipteană, în pustie, ei au căzut repede în idolatrie,

ceartă și imoralitate sexuală. Atunci când Dumnezeu a fost pe punctul de a-i nimici, Moise a mijlocit pentru ei, spunându-lui Dumnezeu că dacă va face asta, reputația Lui va avea de suferit.³⁰

Totuși, atunci când izraeliți au cucerit țara promisă, Dumnezeu a îngăduit ca ei să fie cucerți de dușmani, atunci când a fost necesar să le transmită că păcatele lor erau foarte grave în ochii Lui. Impactul global al unor astfel de acțiuni asupra reputației lui Dumnezeu este dificil de cuantificat. Ea ar fi ruinată în ochii celor care considerau că ideea de divinitate este legată de teritorii sau ai celor care considerau că Dumnezeu S-a angajat irevocabil să protejeze anumite locuri sfinte.³¹ Însă pentru cei care erau preocupați de dreptate și sfințenie, acțiunile lui Dumnezeu erau menite pentru apărarea caracterului Său și, prin urmare, oricât ar fi fost de dureroase, erau o creștere a reputației Sale.³²

Reputația lui Dumnezeu și întruparea

Întruparea poate fi privită în termenii pierderii și recuperării reputației. Domnul Isus, a doua persoană a Trinității, „S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit...” (Filipeni 2:7-8). Din slava cerească, Fiul lui Dumnezeu a devenit om, cunoscut ca tâmplar în satul Său (Marcu 6:3), îndurând în mod suprem umilința unui proces de mascaradă, degradarea biciuirii publice, rușinea unei morți fără haine, ca un criminal, hulitor și revoluționar (Evrei 13:12-14). Deși preocuparea primordială a lui Dumnezeu este să-Și mărească slava, dragostea Lui L-a împins să se facă rușine pentru binele altora. Mesajul biblic este că drumul spre onoare se găsește pe cărările umilinței.

Prin lucrarea Lui, Domnul Isus s-a străduit să aibă grijă de reputația Sa. El era preocupat de imaginea

Sa publică. Respingând ispita diavolului de a deveni un făcător de minuni sau conducător politic, El a încercat constant să împiedice oamenii să gândească așa despre El sau să-L forțeze să-și asume acele roluri. El a refuzat să facă minuni atunci când fariseii sau mulțimea Îi cerea să facă (Marcu 8:11-12) și a plecat din mulțime atunci când oamenii au încercat să-L facă împărat.

Domnul Isus a demonstrat o preocupare adecvată pentru reputația Sa. Erau perioade în care era foarte conștient de ea. Era interesat de cine credeau oamenii că este (Marcu 8:27-30), însă mai mult decât orice, era preocupat ca urmașii Lui să fie conștienți de adevărata Sa identitate. Când Lazăr a murit, El le-a spus ucenicilor Săi: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea” (Ioan 11:4). Au fost momente în care Domnul Isus a făcut pași deliberați pentru a-și proteja reputația. Atunci când fariseii L-au acuzat că este posedat de Belzebub, El a respins acuzația pentru că era legată de esența misiunii Lui (Marcu 3:22-30).

Domnul Isus, însă, nu a fost sclavul reputației Sale. El a sfidat, chiar a cultivat, reputația că era prietenul păcătoșilor și a femeilor imorale, care submina poziția Sa în ochii celor „drepti.” Domnul Isus a fost gata să îndure proasta reputație atunci când, revelând adevărul despre Sine, El a făcut să pară mai puțin demn de laudă în ochii unora. Acela a fost prețul de plătit pentru acțiunile contraculturale.

Totuși, în ciuda pașilor făcuți de Domnul Isus, dușmanii Săi L-au făcut hulitor și mincinos (Marcu 14:60-64). Încercarea disperată de a găsi dovezi la procesul lui Isus înaintea marelui preot poartă amprenta unei căutări de dovezi care să susțină o concluzie la care s-a ajuns deja datorită zvonului și *reputației*.

Domnul Isus nu numai că ne-a oferit un model de abordare a reputației, dar ne-a dat și învățături despre ea. În predica de pe munte, El a spus: „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii... ca să fie slăviți de oameni” (Matei 6:1-4). Aceasta pare să-i cheme pe creștini să evite, în mod activ, construirea reputației.

Totuși, în Matei 5:14-16, Domnul Isus a spus: „Voi sunteți lumina lumii...Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune...”. Rezolvarea acestei contradicții aparente se găsește în ultima frază din Matei 5:16; atunci când urmașii Domnului Isus acționează deschis, ei trebuie să facă acest lucru nu pentru a-și atrage slavă pentru ei înșiși, ci pentru ca lumea care privește să „slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Ar trebui să fim preocupați de reputația lui Dumnezeu, nu de a noastră. Așa cum exprimă primul verset al primului Psalm de Paște: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!” (Psalmul 115:1).

Creștinul este justificat să caute să-și protejeze reputația atunci când este în joc onoarea Evangheliei. Într-o vreme în care există scandaluri instituționale legate de abuzarea copiilor, „să nu dea potrivnicului niciun prilej de ocară” (1 Timotei 5:14) presupune existența unor politici clare de protecție a copilului la nivelul bisericii care să nu-i lase pe cei care lucrează cu copiii expuși unor acuzații nefondate. Într-o vreme de destrămare a căsătoriei și infidelitate, a fi „fără cusur” poate însemna ca cei care conduc bisericile să facă tot posibilul, așa cum a făcut Billy Graham pentru a evita să i se aducă vreo acuzație de infidelitate.³³

Probabil, mai mult decât oricând, conducătorii bisericii trebuie să-și ia toate măsurile de precauție posibile ca să fie protejați de controverse asupra reputației lor. Managementul reputației este o parte inevitabilă a actului conducerii și una importantă dacă vrem ca acțiunile noastre să fie credibile.

Reputația și contra-cultura

1 Petru 2:12 plasează asupra creștinilor obligația de a avea „o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd să slăvească pe Dumnezeu ...” Deși creștinii nu ar trebui să fie obsedați de reputație, ei trebuie să facă tot ce pot pentru a avea reputație bună, de dragul Evangheliei. Domnul Isus le poruncește urmașilor Săi să caute să aibă o reputație bună datorită unor motive funcționale, nu ca scop în sine. Uneori, dorința de „relații publice bune” va intra în conflict cu alte obligații ale creștinului, precum cea de a lua poziție cu privire la sfințenia lui Dumnezeu (cf. Ioan 12:42-43) sau obligația de a duce Evanghelia la cei marginalizați din societate. În acest caz se aplică porunca de a căuta slava lui Dumnezeu, nu a omului. Când dorința de reputație intră în conflict cu lucrarea lui Dumnezeu, prima ar trebui să dea prioritatea celei de-a doua.

O astfel de abordare cu privire la reputație este evidentă în viața Domnului Isus și a verișorului Său, Ioan Botezătorul. Acești doi oameni și-au desfășurat lucrarea dată de Dumnezeu în moduri diferite. Ioan a fost un ascet care s-a retras în pustie, supunându-se unei diete stricte. Domnul Isus a ales să mănânce și să bea cu marginalizații societății, vameșii și „păcătoșii”. Potrivnicii îl acuzau pe Ioan că este posedat de demon și pe Isus că mănâncă și bea.³⁴ Totuși, vrăjmașii lor au fost cei care s-au înșelat. Domnul Isus și Ioan Botezătorul s-

au comportat așa cum au făcut-o pentru a-i face pe alții să vadă realitățile fundamentale despre oferta lui Dumnezeu de iertare și dragoste pentru oameni și despre nevoia lor de pocăință și credință. Însă ceea ce au făcut ei a putut fi greșit interpretat și a putut avea consecințe negative asupra reputației lor ca persoane publice. Acesta a fost prețul pe care l-au plătit pentru că au făcut lucrarea lui Dumnezeu în felul în care dorea Dumnezeu.

Cu toate acestea, biserica ar trebui să acorde o *oarecare* atenție reputației sale, pentru că dacă nu reușește să corecteze o impresie negativă, aceasta ar putea fi dăunătoare mesajului pe care biserica dorește să-l transmită. Reputația bisericii este importantă pentru că ea are impact asupra modului în care oamenii ascultă și primesc adevărul creștin. Totuși, preocuparea bisericii cu reputația sa nu ar trebui niciodată să fie făcută cu prețul trădării angajamentului său față de adevărul pentru care luptă.

Reputația și ziua judecării

Rezultatul vieții Domnului Isus a fost că „Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult.”³⁵ Înălțarea lui Isus pe cruce, intenționată de romani și evrei ca expunere la batjocură, a devenit în planul divin apogeul misiunii Domnului Isus. Așa cum a prezis Domnul Isus: „trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”³⁶

Ziua judecării va fi o zi când se va prezenta adevărul despre reputația lui Dumnezeu și a altora. În acea zi va exista concordanță între reputație și realitatea interioară atât pentru noi, cât și pentru Dumnezeu. Prin urmare, creștinii nu trebuie să uite că reputația este doar o fațadă temporară, folositoare doar atât cât ține timpul prezent. La ultima judecată, Dumnezeu ne va trata nu pe baza reputației noastre, nici măcar pe baza faptelor noastre, ci pe

baza vieții noastre în întregime, a cine suntem noi în gândire, cuvinte și fapte.³⁷ Aceasta înseamnă că, în ultima zi, ne putem aștepta să vedem răsturnări de reputație. Așa cum a profetizat Domnul Isus: „mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și mulți din cei din urmă vor fi cei dintâi.”³⁸

Dr. David McLroy, colaborator al proiectului *Cambridge Papers*, este avocat la *3 Paper Buildings*, Londra și profesor colaborator la *SOAS, University of London*. Prima sa carte, *A Biblical View of Law and Justice*, este publicată la *Paternoster Press* în mai 2004.

NOTE

[1] www.repdirect.co.uk

[2] *Guardian* (articol de prima pagină), 7 iulie 2003, 'The bigots win', și articolul scris de Stephen Bates, 'No room in the church', 20 septembrie 2003

[3] Paul Tournier, *The Meaning of Persons: Reflections on a Psychiatrist's Casebook*, (traducere în limba engleză), London: SCM, 1957, pp.11–12.

[4] Apoc. 3:1. Contrast Rom. 1:8.

[5] Nick Spencer, *Beyond Belief? Barriers and Bridges to Faith Today*, London: LICC, 2003.

[6] Ps. 17:2.

[7] Whitman, 'Nazi "Honour" and the New European "Dignity"', în Joerges și Ghaleigh (eds.), *Darker Legacies of Law in Europe: The Shadow of National Socialism and Fascism over Europe and its Legal Traditions*, Oxford: Hart, 2003, p.265.

[8] Vezi Peter Preston, 'Masters of Unreality', *The Observer*, duminică, 26 decembrie 1999.

[9] Prelegerea Alpha de la catedrala din Bradford, reprodusă în *Alpha News*, Nov. 2003–Feb. 2004, p.5.

[10] *ibid.*

[11] 1 Sam. 2:30; Ioan 12:26. Vezi și 1 Cron. 29:12; Ps. 62:7; 84:11; Țef. 3:19–20; 1 Pet. 1:7.

[12] Ioan 5:41; 12:41; 1 Tes. 2:6.

[13] Vezi și Ioan 5:44.

[14] Mat. 5:11–12.

[15] Ier. 37:13–15, și Ilie – pe care Ahab l-a descris ca „cel care nenorocești pe Israel” în 1 Împ. 18:17.

[16] Prov. 21:23; 22:4.

[17] 2 Tim. 3:12.

[18] Vezi și Prov. 25:6–7.

[19] Gal. 1:11–2:13; 2 Cor. 10:1–12:10.

[20] Tournier, *The Meaning of Persons*, p.81.

[21] Vezi 1 Cor. 4:17; Francis Schaeffer, *Trilogy: He is there and He is not silent*, Leicester: IVP, 1990, pp.338–9.

[22] Lev. 19:16; Ps. 15:3; Mat. 15:19; 2 Cor. 12:20; Col. 3:8; Tit 3:2; Iacov 4:11; 1 Pet. 2:1.

[23] Oliver O'Donovan, *Resurrection and Moral Order: An Outline for Evangelical Ethics*, a doua ediție.; Leicester: Apollos, 1994, pp.175–6.

[24] Ps. 8; 19:1–4; 97:6.

[25] Ex. 9:16; vezi și 1 Cron. 16:24, 28; Ier. 33:20.

[26] Vezi și Num. 25:11–13; Ps. 22:23; 50:15; Ier. 3:17; Mal. 1:6; 1 Tim. 1:17; Apoc. 4:9–11; 5:12–13; 7:12.

[27] Filip. 2:10–11; vezi și Is. 40:5.

[28] Ier. 13:11.

[29] Num. 6:27; Deut. 28:10.

[30] Deut. 9:7–29; vezi și Iosua 7:9; Ps. 79:9; Ier. 14:21.

[31] Vezi 1 Sam. 4:21; Ier. 7:12–15.

[32] Vezi Ezechiel 39:21–24.

[33] Billy Graham nu merge singur cu mașina însoțit de altă femeie decât soția lui.

[34] Mat. 11:18–19

[35] Fil. 2:9; Evr. 2:7–9.

[36] Ioan 3:14–15.

[37] Vezi Christopher Marshall, *Beyond Retribution: A New Testament Vision for Justice, Crime and Punishment*, Cambridge: Eerdmans, 2001, p.128; O'Donovan, *Resurrection and Moral Order*, p.205.

[38] Mat. 19:30; 20:16; Marcu 10:31; Luca 13:30.

Articolele din seria *Cambridge Papers*
publicate în 2017 de către
Centrul Areopagus din Timișoara,
cu sprijinul oferit de SALLUX

Christianity: the true humanism (Jon Thompson) –
December 2012

*Infinite choice? Freeing ourselves from a cultural
icon* (David McIlroy) – September 2013

Who am I today? The modern crisis of identity
(Glynn Harrison) – March 2016

*Style or substance: does the reputation of the
church matter?* (David McIlroy) – March 2004

Honour and shame (David McIlroy) – June, 2005

Biblical lament and political protest (Andrew
Williams) – March 2014

